

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Leonardi Lessii E Societate Iesv Theologi. In D.
Thomam De Beatitudine. De Actibus Humanis. De
Incarnatione Verbi. De Sacramentis Et Censuris.
Prælectiones Theologicae Posthumæ**

Lessius, Leonardus

Lovanii, 1645

Dvb. 6. Vtrum quilibet Sacerdos habeat plenam potestatem in venialia &
vnde.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72898)

16
Sine approbatione an valeat Absolutio.

Notandum Primò: Hanc approbationem non complere quidè ipsius iurisdictionis, ita vt sine alia cõcessione possit absolueri; sed requiri solum tanquam conditionè, vt possit ei plena iurisdictioni dari: quæ conditio videtur ita esse necessaria, vt sine ea irrita sit absolutio; vt insinuat illud verbũ, non posse, quod plus videtur quàm, non licere. Et si fortasse contrarium non sit improbable.

Tacita approbatio.

Notandum Secundò: Hoc ipso quo Episcopus iubet, vel permittit alicui confessiones audire, approbat illũ tacitè, nec alia approbatio requiritur.

Approbatio non requiritur ad confessiones Regularium.

Notandum Tertio: Ad Regularium confessiones audiendas non requiri Ordinarij approbationem: quia Concilium solum meminit confessiones seculariũ; vt etiam notauit Nauarrus c. 4. n. 7. Vnde Regulares Regularibus, etsi non approbatis ab Ordinario, possunt cõfiteri: similiter possunt cõfiteri secularibus Sacerdotibus, si potestatem habent cuius cõfidenti.

Si Episcopus nolit Regularè approbare, ipso iure approbatur.

Notandum Quarto: Probabile esse, si Episcopus Regularem nolit approbare, idque sine iustã causã, Regularem ipso facto censi approbatum à Pontifice. Colligitur ex Clementinã, Dudum; de Sepulturis, vbi dicit Pontifex; Si Pralati prafatis fratribus licentiam exhibere recusauerint, nos ex nunc ipsis, vt libere liciteq; confessiones audire valeant, de Apostolica Sedis plenitudine concedimus. Neque censi debet huic derogatum per Concilium Tridentinum, vt quidam dicunt, cum Concilium huius Clementinã mentionem non faciat, nec directè contrarium statuatur. Vide Nauarrum capite 27. num. 264.

17
Semel approbatus, censetur vbique approbatus.

Notandum Quintò: Probabile esse, sufficere semel esse approbatum, vt possit quis vbique eligi, nec requiri semper nouam approbationem, quotiescunque mutat dioccesim. Ita Henriq. lib. 3. de Penitent. cap. 6. qui pro hac sententia citat plurimos Doctores Theologos & Iurisperitos. Ratio est: Quia hæc approbatio non est collatio iurisdictionis, seu applicatio materiæ; sed solum est declaratio aptitudinis, vt ei possit materia applicari. Atqui vnus Episcopi declaratio est sufficiens, vt meritò ille vbique debeat haberi idoneus, cui plena iurisdictioni detur, quamdiu non constat de contrario. Ergo non est opus noua approbatione in singulis Dioccesibus. Confirmatur; Quia si approbatio cuiusuis facultatis in Vniuersitatibus est sufficiens, vt approbatus vbique debeat censi idoneus ad docendum: cur non etiam approbatio Episcopi sufficiens sit, vt ille censetur vbique idoneus ad audiendas confessiones?

Obiectio.

Dices: Concilium dicit, Non reputari idoneum ad audiendas confessiones, nisi idoneus ab Episcopo iudicetur, & approbationem obtineat: ergo non sufficit idoneum iudicari ab vno Episcopo.

Solutio.

Respondeo Primò: Si Concilium voluit dicere, In singulis Dioccesibus debere approbari de nouo, cur id disertè non expressit? Cur eo modo loquendi vsus est, qui hoc tam obscure significaret, præfertim cum in nouo Iure statuendo clarè & disertè loqui oporteat? Respondeo Secundò: Illa verba commodè posse intelligi Respectiue; vt sensus sit; Nemo censetur idoneus, nisi approbatus ab Episcopo, id est, quisque à suo Episcopo, sub quo existit, dam est approbandus: alioqui oporteret quemuis approbari à pluribus Episcopis, quod nemo dixerit. Simili modo dicimus, Peccatorem non posseucharistiam percipere, nisi absolutum à Sacerdotibus.

Neque inde perturbatur Hierarchia, cū per hanc approbationem non detur iurisdictioni.

Nec obstat Extrauagans Bonifacij VIII. quæ incipit; Super cathedram. tit. de Sepulturis: vbi dicit, Fratres non debere audire extra ciuitatem, vel dioccesim, ad quam fuerint deputati: nam expressè ibidem addit, se velle vt non deputentur, nisi ad vnã ciuitatem: quod tamen non præcipit Concilium Tridentinum. Omitto quòd Parochus vbique censetur approbatus, vt ei possit vbique dari iurisdictioni, vt plurimi Doctores fatentur: cur non etiam Religiosus, cui fauet priuilegium Clementis VII. & Pauli III. & Oraculum viue vocis Pij V. Hæc efficiunt hanc sententiam probabilem. Vbi tamen est alia consuetudo legitime præscripta, debet seruari.

Responsum ad Extrauag.

Aduertendum autem, hanc approbationem in ijs, qui pleno Iure Episcopo sunt subiecti, pro arbitrio Episcopi posse reuocari. Ratio est, Quia non solum approbatio, sed etiam tota iurisdictioni illorum pendet à nutu & commissione Episcopi.

18
An approbatio possit per Episcopo reuocari?

In ijs verò, qui sunt exempti, non potest reuocari sine graui causã. Ratio est, Quia hi immediate sunt subiecti Pontifici, & solum approbantur ab Episcopo, vt satisfiat decreto Superioris, scilicet Concilij Tridentini.

In Parochis etiam reuocari non potest, quia non habent eam propriè ab Episcopo, sed à Iure; nisi ob iustã causam suspendantur, vel priuentur.

DVBIVM VI.

Utrum cuius Sacerdos habeat plenam potestatem in Venialia? & vnde?

Respondeo & Dico Primò: Quemuis Sacerdotem habere plenam potestatem in venialia, idque respectu cuiusuis. Est communis DD. Sed difficultas est, vnde habeant. Dominicus Soto dist. 18. quæst. 4. artic. 2. dicit hoc inde esse, quia ad venialia non requiritur iurisdictioni. Sed hoc indubie falsum est, nisi benignè accipiatur. Nam vbi est vera absolutio, ibi est verus actus Iudicialis, ac proinde vera Iurisdictioni. Quod etiam inde patet, quia potest illi imponere præceptum expendè penitentia. Alij dicunt, omnes Sacerdotes habere hanc iurisdictionem concessu Ecclesie. Ita Ioannes Medina, Nauarrus, & quidam alij.

19
Quilibet sacerdos potest absoluerè cuiusuis venialia.

Dico Secundò: Verius est hanc plenam potestatem haberi Iure diuino. Ita Melchior Canus par. 5. Relection. de Penitentia. Ruardus art. 3. pag. 146. Paludanus dist. 19. quæst. 2. Caietanus Tom. 1. Opusc. 7. quæst. vnicã. Idem sequitur ex sententia Soti, etsi non rectè loquatur; qui pro hac sententia citat D. Thomam dicentem, Quod remissio venialium sequatur potestatem Ordinis. Probatur Primò: Confessio venialium Iure diuino est libera: ergo credibile est, cuiuslibet eodem iure relictam libertatem cõfidenti cuiuslibet. Probatur Secundò: Quia venialia non possunt referuari à Superiore. Vnde non videmus hæc vnquam esse referuata. Ergo non potest inferioribus Sacerdotibus tolli potestas ab his absoluedi.

20
Idque Iure diuino.

Dices: Si omnes Iure diuino haberent hanc potestatem, data illis esset Ioan. 20. Atqui si hæc data esset potestas in venialia, etiam esset data in mortifera, de quibus est potissimum sermo.

V u u iij Respondeo,

Respondeo, Negando Subsumptum: locus enim iste intelligendus est pro ratione materiae, cui applicatur. Ibidem enim datur etiam Apostolis plenissima potestas in peccata omnium fidelium, absque aliâ humanâ concessione. Non tamen voluit Dominus idem intelligi de omnibus sacerdotibus. Idcirco enim dedit Ecclesiae Spiritum sanctum, qui eam docuit quemadmodum Christi verba essent intelligenda.

D V B I V M VII.

Virum omnes Sacerdotes habeant plenam potestatem in peccata mortifera, aliâs ritè confessa?

²¹ **S** Otus supra negat: eò quod hæc peccata per se sunt materia necessaria.

Affirmatur contra Sotum. Dico Primò: Longè probabilius est, omnes habere plenam potestatem in peccata mortifera, aliâs ritè confessa. Tenet Nauar. cap. 4. nu. 5. Caietanus in Summa, Verbo *Absolutio*, & alij passim.

Dico Secundò: Probabilius etiam est, hanc potestatem esse ex Iure Diuino, ita vt non requiratur concessio Ecclesiae. Tenet Ruardus, Canus, & alij iam citati. Ratio eadem est, quæ de venialibus. Nec refert, quòd per se sint materia necessaria: quia postquam semel sunt ritè confessa, desinunt esse necessaria, & transeunt in materiam liberam.

D V B I V M VIII.

Virum quiuis Sacerdos possit absolvere quemuis fidelem in articulo mortis?

²² **R** Espondeo & Dico Primò: Potest quiuis sacerdos quemuis fidelem absolvere in articulo mortis. Est communis Doctorum, habeturque ex Capitulo, *Pastoralis officij*; Titul. de Officio Iudicis ordinarij. Et ex Concilio Tridentino sess. 14. cap. 7. in *Ecclesia Dei*, inquit, *custoditum semper fuit, vt nulla in articulo mortis sit casuum reservatio; argue ideo omnes sacerdotes quoslibet penitentes à quibusuis peccatis & censuris absolvere possunt.* Vnde sequitur, etiam *praecisus* non toleratis, id est, qui per sententiam sunt damnati, excommunicati, suspensi, aut interdicti, vel qui sunt notorij percussores Clerici, competere tunc istam potestatem, quamuis id quidam negent. Nam de omnibus omnino Sacerdotibus loquitur Concilium, nemine excepto. Tenet hoc D. Thomas hac qu. art. 6. (quamuis in 3. p. q. 82. art. 7. ad 2. excipiat hæreticos & schismaticos, dicens, Non posse hæreticos & schismaticos in articulo necessitatis alia Sacramenta, quàm Baptismum, ministrare.) Sed etiam his conceditur Sacramentum Penitentiae. Idem docet Canus Relect. 8. Caietanus Verbo *Absolutio* §. *necessitas*. Ruardus art. 3. vbi pro hac sententia citat Siluestrum, Paludanum, & Capreolum. Denique Nauarrus c. 27. num. 272. cap. 27.

²³ Dico Secundò: Etsi probabile sit, Iure Diuino in hoc articulo omnes habere hanc potestatem: tamen probabilius est non haberi nisi tacitâ concessione Ecclesiae. Prior pars probatur, Quia id absolutè tenet Ruardus supra, Durandus, Capreolus, Paludanus & Melchior Canus. Nec quidquam videtur ob stare, quod eam faciat improbabilem.

Altera tamen pars videtur verior, quam tenent ceteri ferè omnes Doctores, Sotus, Ioan. Medina, Nauarrus, & alij. Probatur: Quia Confessio peccatorum mortalium est necessaria: ergo sicut iurè Diuino non est relicta libertas ea cui libet confitendi, dum sani sumus; ita neque dum sumus in articulo mortis. Neque verendum est, ne Ecclesia tunc malignè nolit concedere, quia regitur à Spiritu sancto: sicut nec verendum est, ne denegat absolutionem ab excommunicatione infirmo ritè disposito, sine quâ absolutione non potest absolui à peccato.

D V B I V M IX.

An eandem potestatem habeant omnes Sacerdotes in periculo mortis: vt, dum instat praelium, periculosa tempestas, partus periculosus?

²⁴ **R** Espondeo: Omnes habere. Vt rectè Siluester Verbo *Confessor*, i. qu. 6. puncto, 7. & Nauarrus supra cap. 26. nu. 26.

Affirmatur. Probatur Primò: Quia Canones non distinguunt inter *Articulum mortis*, & *periculum*, vt patet in Capitulo, *Eos qui*, de Senten. excommunicat. in 6. vbi *Articulum mortis* dicitur, quod paulò post vocatur *periculum*.

Secundò: Priuilegia in materia fauorabili sunt amplianda, quamuis in odiosa sint restringenda: ergo hæc nomina in sua generali significatione accipienda sunt. Tertio: Quia si esset expectandus ipse articulus mortis, v.g. quando iam anima est exitura, vel quando nauis iam submergitur, plerique huiusmodi sine absolutione morerentur.

Notandum tamen est, eum qui in articulo vel periculo mortis fuit absolutus à censuris Superiori reseruatis, si euaserit, teneri primâ communitate sistere se Superiori; non quidem vt rursus absoluaatur, sed vt mandatis eius pareat. Ita praecipitur Capit. *Eos qui*, supra citato. Alioqui nisi id fecerit, reincidit in eandem excommunicationem, vt ibidem habetur.

Qui autem absolutus fuit tantummodo à censuris reseruatis, non habentibus annexam censuram, non tenetur se sistere, nec amplius confiteri: nullum enim Ius id statuit. Vide Nauarrum cap. 26. num. 26.

ARTICVLVS IV.

Virum necesse sit confiteri Proprio Sacerdoti?

ARTICVLVS V.

Virum quis ex priuilegio Superioris possit alteri confiteri?

²⁵ **N** Otandum est, In decreto Concilij Lateranensis, *Omnis vtriusque sexus, vocari Proprium Sacerdotem*, Vel eum cui ex officio incumbit cura animarum, habetque Iurisdictionem ordinariam; qualis est Papa ad totam Ecclesiam, Episcopus ad suam Diocesim, & Parochus ad suam Parochiam, Praelati Ordinum ad Religiosos sibi subditos, Decani ad suos Canonicos. Ita Sotus